

Sygnatura akt I C 577/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2023r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Aleksandra Dumińska

Protokolant: Małgorzata Kiedrowska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 15.210,07 zł (piętnaście tysięcy dwieście dziesięć złotych i siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 2 lipca 2021 roku do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałym zakresie;

zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 3.239,10 zł (trzy tysiące dwieście trzydzieści dziewięć złotych i dziesięć groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

nakazuje pobrać od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 425,98 zł (czteryście dwadzieścia pięć złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.212,38 zł (jeden tysiąc dwieście dwanaście złotych i trzydzieści osiem groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt I C 577/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 lipca 2023 r.

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (dalej jako (...) Sp. z o.o.) wystąpiła z powództwem przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. ostatecznie żądając zapłaty:

kwoty 20.240,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty,

kwoty 369,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Nadto żądała zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 30 maja 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego M. Z.. Sprawca szkody był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej świadczonym przez pozwaną zakład ubezpieczeń. Wskazano także, iż pozwana ustaliła i uznała koszt naprawy pojazdu na kwotę 20.331,62 zł, a kwota ta została wypłacona. Z uwagi na zaniżony kosztorys naprawy poszkodowany M. Z. zwrócił się do rzeczoznawcy M. C. ze zleceniem weryfikacji przedmiotowego kosztorysu, a z tytułu wykonania opinii poniósł on koszt w wysokości 369,00 zł.

Wskazano także, iż zlecona ekspertyza wykazała, iż niezbędne koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynoszą 40.572,60 zł brutto, zaś dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy powyższą kwotą kalkulacji, a kwotą wypłaconą i dotyczy jedynie kosztów naprawy i ekspertyzy, a nie najmu pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 02.07.2021 roku pozwana przyznała i wypłaciła poszkodowanemu kwotę 20.331,62 zł brutto. W ocenie powódki koszt naprawy pojazdu opiewa na kwotę 40.572,60 zł brutto. Dochodzona kwota obejmuje różnicę pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy (20.240,97 zł) powiększonymi o koszty kalkulacji naprawy sporządzonej na zalecenie powódki (369 zł) i kwoty wypłaconej przez pozwaną. Wymagalność roszczenia określono według art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2022 r., poz. 621, t.j. z późn. zm.; dalej jako: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych), przyjmując, że w dniu 02 czerwca 2021 r. upłynął okres 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Nadto wskazano, iż w dniu 02 czerwca 2021 roku poszkodowany M. Z. przełał na powodową spółkę wszelkie prawa przysługujące mu z tytułu przedmiotowej szkoda, zaś powodem zawarcia cesji była uprzednia umowa zlecenia powierniczego.

(vide: pozew wraz z załącznikami k. 3-18, pismo procesowe z dnia 30.12.2021r. k. 39-40v).

W odpowiedzi na powyższe pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W ocenie pozwanej wysokość przyznanego odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o dostarczoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy producenta oraz zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwana podniósł także, że poszkodowany został poinformowany, że w celu zminimalizowania szkody – gdy nie ma możliwości naprawy pojazdu za wypłaconą kwotę – pozwana zorganizuje i przeprowadzi naprawę w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Poszkodowany jednak nie skorzystał z tej możliwości. Nadto, ubezpieczyciel zarzucił, że powódka nie wykazała rzeczywistych kosztów naprawy, nie wykazała, czy w jej następstwie przywrócono pojazd do stanu poprzedniego, nie wykazała różnicy w wartości samochodu przed szkodą i po naprawie. Pozwana podnosi, że rezygnacja poszkodowanego z propozycji pozwanego świadczy o braku współdziałania poszkodowanej z ubezpieczycielem i oznacza przyczynienie się do zwiększenia szkody, za które pozwana nie ponosi odpowiedzialności. Nadto, pozwana wskazała na niezasadność poniesienia kosztu zleconej opinii technicznej z uwagi na brak jego związku ze zdarzeniem, a tym samym zakwestionowała również datę żądanych odsetek od kwoty 369,00 zł jak również od kwoty 20.240,97 zł z uwagi na późniejsze przedłożenie dokumentacji w tym zakresie.

(vide: odpowiedź na pozew wraz z załączeniami k. 28-33).

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 30 maja 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki K. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanego M. Z..

(fakt bezsporny).

Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwaną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

W dniu 1 czerwca 2021r. doszło do zgłoszenia szkody pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 10 czerwca 2021 r. pozwana informowała poszkodowanego o proponowanej wysokości odszkodowania opiewającego na kwotę 20.331,62 zł oraz możliwości naprawy pojazdu w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Pismem z dnia 2 lipca 2021 roku pozwana poinformowała poszkodowanego o ponownym przeanalizowaniu sporządzonego kosztorysu i o możliwości akceptacji kwoty 20.331,62 zł tytułem wypłaty odszkodowania. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła poszkodowanemu kwotę 20.331,62 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną w dniu 30 maja 2021r. Poszkodowany naprawił pojazd częściowo, metodą gospodarczą. W czasie wyrządzenia szkody M. Z. nie prowadził działalności gospodarczej.

(dowód: korespondencja z dnia 02.07.2021r. k. 8, korespondencja z dnia 10.06.2021r. k. 31, akta likwidacji szkody – płyta CD k. 27, zeznania świadka M. Z. k. 56-57v.)

W dniu 2 czerwca 2021 roku poszkodowany M. Z. oraz Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., reprezentowana przez Prezesa Zarządu M. C. zawarli umowę przelewu wierzytelności OC/AC, na mocy której Cedent przelał na Cesjonariusza wszelkie prawa przysługujące mu z tytułu ubezpieczenia OC/AC związane z likwidacją szkody, upoważniając go jednocześnie do wszystkich czynności związanych z likwidacją szkody, w tym w szczególności do dochodzenia odszkodowania za szkodę w pojeździe. W treści umowy strony dookreśliły dane ubezpieczyciela, numer szkody, dzień jej wyrządzenia oraz numer rejestracyjny pojazdu uszkodzonego.

W dniu 16 czerwca 2021r. Rzecznawca (...) Towarzystwa (...), Ruchu Drogowego (...) dokonał kalkulacji naprawy Nr 71/T/06/21, z której wynikało iż kwota naprawy pojazdu marki K. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed szkody wynosi 40.572,60 zł.

(**dowód** : umowa przelewu wierzytelności OC/AC k. 13, kalkulacja naprawy k. 9-12v., częściowo zeznania świadka M. Z. k. 56-57v.)

W dniu 30 sierpnia 2021 roku Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. wystawiła fakturę VAT z tytułu wyliczenia kosztów naprawy w łącznej kwocie 369,00 zł brutto, wskazując w jej treści jako nabywcę M. Z.. Poszkodowany M. Z. nie zlecił uprzedniego wykonania powyższej ekspertyzy, ani nie uiścił powyższej kwoty z tytułu jej wykonania. Jediną czynnością jaką poszkodowany wykonał w związku ze szkodą w pojeździe było zawarcie umowy przelewu wierzytelności.

(**dowód:** faktura VAT k. 14, zeznania świadka M. Z. k. 56-57v.)

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń samochodu marki K. (...) nr rej. (...), powstałych na skutek zdarzenia z dnia 30 maja 2021 roku, przy zastosowaniu przeciętnych stawek za roboczogodzinę za prace blacharskie, mechaniczne i lakiernicze, a także z zastosowaniem nowych i oryginalnych części zamiennych wynosiły 35.573,60 zł – przy sporządzaniu kalkulacji według stanu na dzień 01.05.2021r., zaś według stanu na dzień 01.06.2021r. celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń ww. pojazdu wyniosły 35.541,69 zł (opinia uzupełniająca k. 128- 141). Do przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody, w obu przypadkach konieczne było użycie części nowych i oryginalnych. Wskutek naprawy zgodnie z technologią naprawy producenta oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wartość samochodu ani nie wzrośnie, ani nie zmaleje w stosunku do jej wartości przed wypadkiem.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej M. P. k. 69-102, opinia uzupełniająca k. 128-141).

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z przesłuchania świadka M. Z. oraz dowodu z pisemnej opinii głównej i uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej M. P..

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności i wiarygodności przedłożonych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, korespondencji stron. Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie kwestionowała treści oświadczeń zawartych w tych dokumentach. Powyższe dokumenty nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu, albowiem nie nosiły żadnych śladów przerobienia, podrobienia czy innej ingerencji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że przedmiotowe dokumenty przedstawiają rzeczywisty przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwaną zakład ubezpieczeń po kolizji drogowej z dnia 30 maja 2021 roku.

Za dowód miarodajny dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd uznał również opinię podstawową i uzupełniającą biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej M. P.. W ocenie Sądu opinie te zostały sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto stanowiły odpowiedź na wątpliwości i zarzuty podniesione przez powódkę. Opinie te zostały sporządzone w sposób jasny, zrozumiały, co pozwoliło Sądowi na przesłedzenie toku myślowego biegłego i dokonanie porównania ostatecznego wyniku kosztorysu zarówno w dacie przyjęcia stanu magazynowego, dostępności i cennika części wskazanych w kalkulacji na dzień 1 maja 2021r. jak i na dzień 1 czerwca 2021r. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wysokości kosztu naprawy pojazdu oraz charakteru szkody są kategorięczne, przekonująco uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Mając na uwadze podniesione przez powodową spółkę zarzuty w zakresie przyjęcia przez biegłego w opinii daty „1.05.2021r.” jako daty ustalenia stanu magazynowego, dostępności i cennika części – Sąd doszedł do przekonania, iż zarzut ten należało uwzględnić i z tych powodów jako prawidłową wysokość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przyjął kwotę 35.541,69 zł (opinia uzupełniająca). Za przyjęciem powyższego stanowiska przemawiał przede wszystkim fakt, iż zdarzenie drogowe miało miejsce w dniu 30 maja 2021r., a zatem pod koniec miesiąca, a nie na początku. Nadto kalkulacja naprawy pojazdu winna odbywać się w z uwzględnieniem warunków najbardziej zbliżonych do daty zdarzenia oraz do okoliczności, w których ubezpieczyciel dokonywał wyceny przyjętej do likwidacji szkody. Stąd też zasadnym było przyjęcie stanu magazynowego, dostępności i cennika części na początek czerwca 2021r., nie zaś na początek maja 2021 roku.

W ocenie Sądu brak było podstaw do odmowy waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. Z.. Na ich podstawie Sąd ustalił przebieg zdarzenia, rodzaj i rozmiar doznanych szkód w pojeździe, stopień i metodykę naprawienia pojazdu, a także iż nie zlecał on i nie pokrył kosztów prywatnej kalkulacji wykonanej przez rzeczoznawcę M. C.. Zdaniem Sądu zeznania te były szczere, spontaniczne, wewnętrznie spójne mimo iż pozostawały w sprzeczności z dowodem z dokumentu w postaci wystawionej faktury VAT. Zeznania te nie budziły żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego, bowiem zgodnie z zasadą logicznego rozumowania zawarcie w pierwszej kolejności umowy cesji dotyczącej wierzytelności wyklucza późniejsze zlecenie przez poszkodowanego wykonania ponownej kalkulacji szkody rzeczoznawcy (będącemu jednocześnie Prezesem Zarządu powodowej Spółki i (...)). O powyższym świadczy zarówno fakt, iż prywatna kalkulacja została sporządzona w dniu 16 czerwca 2021r., a wystawienie faktury VAT na poszkodowanego nastąpiło dopiero w dniu 30 sierpnia 2021r., podczas gdy umowa cesji miała miejsce w dniu 2 czerwca 2021r.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części tj. w wysokości różnicy pomiędzy celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu wynikającymi z opinii uzupełniającej (35.541,69 zł), a kwotą wypłaconą przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego (20.331,62 zł), a zatem w kwocie 15.210,07 zł.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie z brzmieniem art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miały także przepisy art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz art. 363 § 1 k.c., który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Legitymacja powodowej spółki w niniejszym postępowaniu nie była kwestionowana i wynikała z przedłożonej umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy poszkodowanym M. Z., a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Podstawę prawną w tym zakresie stanowił art. 509 k.c. i następcie. Wskazać w tym miejscu także należy, iż w ramach cesji Cedent zbywa przysługujące mu wierzytelności, a zatem jej skutkiem jest wstąpienie Cesjonariusza w miejsce Cedenta w zakresie przysługujących mu uprawnień. Skoro zatem Cedent nie prowadził działalności gospodarczej to również nie posiadał możliwości odliczenia podatku VAT, a tym samym zasadna była wycena i wypłata odszkodowania w wysokości brutto, a nie netto. Powyższego nie zmienia fakt, iż Cesjonariuszem i powódką jest podmiot profesjonalnie zajmujący się dochodzeniem wierzytelności i ich obsługą. Stosunek cesji i umowy powierniczej sprowadza się bowiem w istocie udzielenia prawa do dochodzenia należności, a kolejno ich zwrotu na rzecz Cedenta. Przyjęcie odmiennych założeń doprowadziłoby do pogorszenia sytuacji poszkodowanego w zależności od tego czy zlecenie dochodzenia należności zlecił i powierzył podmiotowi profesjonalnemu, czy też dochodził ich osobiście.

Przechodząc do rozważań merytorycznych należy wskazać, że pomiędzy stronami sporna pozostawała jedynie wysokość szkody, bowiem ubezpieczyciel przyjął na siebie odpowiedzialności co do zasady. W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel argumentował, że powódka nie wykazała rzeczywistych kosztów naprawy, ani też tego, czy w jej następstwie przywrócono pojazd do stanu poprzedniego. Zarzut ten był całkowicie chybiony. Podkreślić należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem w tym przypadku wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Ewentualna naprawa pojazdu (przed uzyskaniem odpowiedniego świadczenia od ubezpieczyciela), a także jej faktyczny zakres nie ma więc wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (vide: m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, wyroki Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370 z 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410 i z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 100/18, LEX nr 2648598, uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W przypadku wyboru przez poszkodowanego metody kosztorysowej hipotetyczne koszty naprawy są wyznacznikiem wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, skoro niezależnie od naprawy pojazdu, powinno ono odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi

jego wartości sprzed wypadku. Każdorazowo zatem będzie niezbędna odpowiednia selekcja kosztów naprawy i ich weryfikacja na podstawie zobiektywizowanych kryteriów z perspektywy kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 452/72, OSNC 1973, nr 6, poz. 111, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03).

Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania, że powódka nie była obowiązana wykazywać rzeczywiście poniesionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego (tym bardziej nie był do tego zobowiązany świadek M. Z.), albowiem koszty te są irrelevantne z punktu widzenia zakresu obowiązku naprawienia szkody po stronie ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela, a w tym zakresie obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, przy czym nie mogą one przekraczać wartości pojazdu przed szkodą. Odpowiedzialność ta zaktualizowała się już w chwili zdarzenia wywołującego szkodę i na jej zakres nie miało wpływu naprawienie, bądź brak naprawienia szkody.

W realiach rozpoznawanej sprawy istniała także konieczność uwzględnienia przy szacowaniu poniesionej szkody części nowych i oryginalnych. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, L.). W niniejszej sprawie pozwana powyższej okoliczności nie wykazała. Nadto z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że w wyniku naprawy pojazdu zgodnie z technologią naprawy producenta oraz przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych wartość rynkowa samochodu nie wzrośnie, ani nie zmaleje w stosunku do jego wartości sprzed momentu powstania szkody.

Bez znaczenia pozostawały także zarzuty ubezpieczyciela dotyczące nieskorzystania przez poszkodowanego z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie z sieci partnerskiej ubezpieczyciela. Przede wszystkim – odnosząc się do powyższych zarzutów – należy raz jeszcze odwołać się do utrwalonej linii orzecznictwa, zgodnie z którą poszkodowany po pierwsze może domagać się zwrotu hipotetycznych kosztów naprawy samochodu, nawet jeżeli go faktycznie nie naprawił, po drugie odszkodowanie to powinno uwzględniać ceny nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawki stosowane w warsztacie wybranym przez poszkodowanego, o ile są to stawki stosowane i występujące na lokalnym rynku. W tym kontekście, przyjęcie oferty pozwanego oznaczałoby de facto zmuszenie poszkodowanego do naprawy samochodu, mimo braku takiego obowiązku w świetle obowiązujących przepisów prawa. Obowiązku takiego nie można wywodzić z treści art. 354 §2 k.c. Jednocześnie, zapewne w przypadku przyjęcia oferty pozwanej naprawa miałaby zostać wykonana w oparciu o kosztorys sporządzony przez ubezpieczyciela, w którym uwzględniono części inne niż oryginalne oraz zniżki i upusty na które poszkodowany nie mógłby liczyć podczas likwidacji szkody poza siecią naprawczą (...) S.A. Tymczasem, w przypadku, gdy przed kolizją pojazd był skompletowany wyłącznie z części oryginalnych, montaż innych elementów nie zapewniłby powrotu do stanu sprzed szkody. Wobec tego oferowanie naprawy na warunkach jak w niniejszej sprawie oznaczałoby narzucenie poszkodowanemu nie tylko sposobu naprawienia szkody, ale nawet rodzaju części zamiennych, które mają zostać użyte do naprawy, co stoi w sprzeczności z powołanym powyżej orzecznictwem. Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Skoro strony nie wiąże stosunek umowny, to ubezpieczyciel nie może skutecznie narzucić poszkodowanemu warsztatu, w którym ma zostać dokonana naprawa pojazdu, a także stawek za prace naprawcze czy rodzaju części zamiennych. W związku z powyższym należało uznać, że nieskorzystanie z oferty pozwanego nie stanowiło naruszenia obowiązku minimalizacji szkody.

Wbrew zarzutom strony pozwanej, powódka wykazała wysokość poniesionej szkody majątkowej, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Z treści opinii przedstawionej przez biegłego M. P. wynika, że celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu K. (...) do stanu sprzed kolizji opiewały na kwotę 35.541,69zł. (według stanu i dostępności części na 1 czerwca 2021r., przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej powyżej). Biorąc zatem pod uwagę kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania w wysokości 20.331,62 zł, nieskompensowaną dotąd część szkody należało określić na kwotę 15.210,07 zł.

Na uwzględnienie nie zasługiwało natomiast roszczenie powódki o zwrot kosztów prywatnej kalkulacji naprawy w wysokości 369,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty. Co prawda w wyroku z dnia 30 lutego 2002r., V CKN 908/00 (niepublikowany) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W świetle przedstawionego stanowiska judykatury ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a kolizją drogową, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia prawidłowego określenia rozmiarów szkody przez zakład ubezpieczeń. W okolicznościach niniejszej sprawy – zdaniem Sądu – przedmiotowa opinia po pierwsze nie została zlecona przez poszkodowanego M. Z., a jej koszt nie został przez niego uiszczony – wbrew temu co twierdziła powodowa spółka. Nadto jak wskazano powyżej - sprzecznym z zasadą logiki byłoby przyjęcie, iż poszkodowany w pierwszej kolejności zawarł umowę cesji (02.06.2021r.) zlecając kompleksową obsługę wierzytelności spółce (...) Sp. z o.o., a kolejno zlecił wykonanie ekspertyzy weryfikującej, która to kalkulacja została sporządzona w dniu 16.06.2021r. zaś faktura VAT z tego tytułu została wystawiona kolejne dwa miesiące później, tj. w sierpniu 2021r. Należało zatem uznać powodowa spółka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonała weryfikacji kalkulacji przedstawionej przez (...) S.A., a jej powierzenie nastąpiło M. C., jako prezesowi zarządu powodowej spółki, który posiadał w tym zakresie stosowne uprawnienia. Z powyższego wynika zatem jednoznaczny wniosek, iż opinia ta powstała w ramach prowadzenia działalności gospodarczej przez podmiot profesjonalnie zajmujący się obsługą i likwidacją wierzytelności z tytułu zdarzeń komunikacyjnych. Zatem weryfikacja kalkulacji pozwanego winna nastąpić w ramach przedsiębiorstwa powodowej spółki - przy pomocy dostępnych jej narzędzi, wiedzy i umiejętności. Abstrahując zatem od faktu braku jej zlecenia i zapłaty przez poszkodowanego - w ocenie Sądu koszt ten nie powinien podlegać rozliczeniu bowiem nie był obiektywnie uzasadniony, celowy ani konieczny do określenia wysokości szkody bowiem możliwe było ustalenie powyższych rozmiarów szkody w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przez powodową spółkę. Stąd też Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 15.210,07 zł (punkt I) oraz na podstawie art. 361 §1 k.c. a contrario oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Nadto, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 15.210,07 zł od dnia następującego po dniu upływie 30 dniowego terminu do wydania decyzji w przedmiocie odszkodowania tj. od 2 lipca 2021 roku, oddalając jednocześnie na podstawie art. 481 k.c. a contrario żądanie zasądzenia odsetek dalej idących tj. od dnia 02 czerwca 2021r. (bowiem roszczenie w tej dacie nie było jeszcze wymagalne – brak upływu 30 dniowego terminu od zgłoszenia szkody). Sąd miał na względzie, że ubezpieczyciel jako profesjonalista dysponujący zespołem rzeczoznawców i odpowiednimi środkami technicznymi, był w stanie w tym terminie określić wysokość szkody, w tym zweryfikować kalkulację prywatną oraz odnieść się do zarzutów składanych przez stronę w toku postępowania likwidacyjnego. Sąd nie podzielił przy tym argumentacji pozwana, iż odsetki winny być zasądzone od daty wyrokowania z uwagi na przedłożoną później dokumentację szkodową. W ocenie

Sądu dokumentacja złożona w toku postępowania nie stanowi dokumentów nowych, powstałych lub wytworzonych jedynie w związku z postępowaniem, a była to dokumentacja znana ubezpieczycielowi już w toku postępowania likwidacyjnego. Okoliczność zaś zgłoszenia szkody w kontekście upływu 30- dniowego terminu do wydania decyzji i w kontekście żądania odsetkowego – nie była przez pozwaną kwestionowana.

W zakresie natomiast kwoty 369,00 zł Sąd oddalił powyższe żądanie biorąc pod uwagę argumentację zaprezentowaną powyżej. Zatem wobec oddalenia żądania głównego w tym zakresie, oddaleniu podlegało także żądanie odsetkowe od tej kwoty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, uznając iż powódka wygrała sprawę w 74 %, zaś pozwana w 26%. Wobec czego pozwana winna zwrócić powódce 74%, zaś powódka winna zwrócić pozwanej 26% całości poniesionych przez siebie kosztów. Na koszty powódki złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 1031 zł, opłata za czynności fachowego pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej w wysokości 3.600 zł, ustalona na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2018 poz. 265, t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), a także wykorzystana część zaliczki na poczet opinii biegłego (1000zł) - łącznie 5.648,00 zł.

Na koszty pozwanej złożyły się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w stawce minimalnej w wysokości 3.600 zł, ustalona na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2018 poz. 265, t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) - łącznie 3.617,00 zł.

Sąd mając na uwadze zatem poniesione koszty, uznał że powódka winna zwrócić pozwanej kwotę 940,42 zł, zaś pozwana winna zwrócić powódce kwotę 4.179,52 zł. Wzajemna kompensacja kosztów doprowadziła zatem do ostatecznego rezultatu zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 3.239,10 zł, o czym orzeczono w pkt III orzeczenia, wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98¹§1 k.p.c. od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W pkt IV i V wyroku Sąd na mocy art. 103 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściąganie od powódki kwotę 425,98 zł (26% z 1.638,35 zł) oraz od pozwanej kwoty 1.212,38 zł (74% z 1.638,35 zł) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego, które zostały wyłożone tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni w toku postępowania, w łącznej kwocie 1.638,35 złotych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak we wstępie.